

clasa ta vor avea de înfruntat împotrivire și suferință. În ce fel pot ei să folosească aceste experiențe pentru a crește din punct de vedere spiritual? În ce fel pot ei să reacționeze față de experiențele negative pe care le întâmpină într-o manieră care Îi aduce cinste lui Dumnezeu și care este conformă cu caracterul lui Cristos?

Pune la dispoziția elevilor câteva momente de tăcere, timp în care să-și cerceteze fiecare atitudinile față de suferință și să se dedice idealului de a crește prin ea.

C. Rugăciune

Doamne, Te rugăm să ne dai mai multă sfințenie, mai multă putere de luptă, mai multă răbdare în suferință, mai multă părere de rău pentru păcat. Fă-ne tot mai potriviți pentru Împărăția Ta, tot mai utili, tot mai binecuvântați și sfinți, tot mai asemănători Ție, Mîntuitorule.

D. De ținut minte

„Există un moment în viața fiecărui om cînd toate oglinzile lui se transformă în ferestre; acela este momentul cînd el devine matur“ (Fratele Lawrence).

LECTIA 2

O speranță pentru care se merită să suferi

Textul lecției: 1 Petru 3:13-17; 4:12-19

Contextul biblic al lecției: 1 Petru 2:11-5:14

1 Petru 3:13-17

13. Și cine vă va face rău dacă sînteți plini de rîvnă pentru bine?

14. Chiar dacă aveți de suferit pentru dreptate, ferice de voi! N-aveți nici o teamă de ei și nu vă tulburați!

15. Ci sfințiți în inimile voastre pe Cristos, ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blîndețe și teamă,

16. avînd un cuget curat; pentru ca cei ce bîrfesc purtarea voastră bună în Cristos să rămînă de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

17. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să

suferiți pentru că faceți binele decît pentru că faceți răul!

1 Petru 4:12-19

12. Preiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi;

13. dimpotrivă, bucurați-vă, întrucît aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.

14. Dacă sînteți batjocoriți pentru Numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.

16. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

17. Căci sîntem în clipa cînd judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfîrșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?

18. Și dacă cel drept scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?

19. Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine.

VERSETUL DE AUR: „Dimpotrivă, bucurați-vă, întrucît aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“ (1 Petru 4:13).

Citirea zilnică a Bibliei

L. Pietrele vii ale națiunii sfinte, 1 Petru 2:1-10.

M. Respectați autoritatea, 1 Petru 2:13-17.

M. Cristos, Robul Domnului, 1 Petru 2:18-25.

J. Suferința din pricina dreptății, 1 Petru 3:8-17.

V. Suferința fizică schimbă viața, 1 Petru 4:1-11.

S. Să ne facem părtași la suferințele lui Cristos, 1 Petru 4:12-19.

D. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu, o apărare sigură, 1 Petru 5:1-11.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi să-L glorifice pe Dumnezeu prin reacțiile lor față de suferință.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

- I. Dezvoltarea atitudinilor corecte (1 Petru 4:12-14; 3:13-15)
- II. Menținerea unui comportament corect (1 Petru 4:15, 16; 3:16, 17)
- III. Menținerea unei perspective corecte (1 Petru 4:17-19)

Concluzie

- A. Încredere în speranța noastră
- B. Curajul de a fi credincios
- C. Aplicație
- D. Rugăciune
- E. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Timp de mai mulți ani, credincioșii nu au avut multe motive să se teamă de guvernul roman. Roma a privit creștinismul ca pe una dintre sectele credinței iudaice, pe care ei au tolerat-o. Cea mai mare împotrivire căreia trebuiau să-i facă față creștinii venea din partea iudeilor. Dar, la vremea când prima Epistolă a lui Petru a fost scrisă, situația a început să se schimbe.

În 19 iulie, anul 64 d.Cr., a izbucnit un mare incendiu în cetatea Romei. A ars trei zile și trei nopți. Mulți locuitori ai Romei (cît și istoricii care au trăit după aceea) l-au învinuit pe Nero pentru punerea la cale a incendiului.

Nero a avut pasiunea de a clădi. Incendiul i-a creat un prilej de a-și duce la îndeplinire proiectele sale de construcție. Chiar dacă el nu a fost direct implicat, el s-a bucurat de incendiu și nu a întreprins nimic ca să-l oprească.

Ca să nu mai fie el însuși suspectat, Nero i-a învinuit pe creștini că au declanșat incendiul. El i-a ales pe aceștia ca țapi ispășitori. Rezultatul a fost că a pornit o persecuție cruntă împotriva credincioșilor din Roma.

Așa cum a scris Petru, persecuția aceea era gata să înceapă. Deși la început persecuția a fost limitată în perimetrul Romei, terenul a fost pregătit ca ea să se extindă și în alte părți ale imperiului.

Scriind inspirat de Duhul Sfînt, Petru a știut că cititorii lui vor simți în curînd efectele persecuției. De aceea, el a vrut să-i pregătească să sufere pentru Cristos.

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

Mulți credincioși înțeleg greșit rolul suferinței în viața lor. Ei au tendința să creadă că pentru un credincios victorios viața ar trebui să fie fără probleme. Ei consideră că suferința indică ori faptul că cel ce suferă nu mai este în voia lui Dumnezeu, ori că este pedepsit de Dumnezeu.

Cînd ucenicii au văzut un orb, ei au avut acest fel de atitudine. Ei l-au întrebat pe Domnul cine a păcătuit de s-a născut acest om orb. Isus le-a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu“ (Ioan 9:3).

Atunci cînd lasă încercările să vină în viața credinciosului, Dumnezeu are scopuri diferite. Este posibil ca, în același timp, El să aibă mai multe scopuri combinate la un loc. Este important ca elevii tăi să înțeleagă acest lucru.

De asemenea, a devenit populară ideea că un credincios care este în voia lui Dumnezeu va fi în permanență sănătos și se va bucura de succes financiar. Dar lucrurile nu stau tocmai așa. Deși unii sînt binecuvîntați în felul acesta, alții sînt atrași spre Dumnezeu prin faptul că duc lipsă de aceste bunuri.

În Evrei 11:32-38, vedem toate aspectele unei vieți de credință. Unii, din cauza credinței lor, au cucerit împărății, le-au fost promise și date lucruri mari, au reușit mari victorii. Alții, din cauza credinței lor, au fost torturați, închiși, și au suferit nespuse de mult. Și totuși, toți aceștia au fost priviți ca oameni ai credinței.

I. Dezvoltarea atitudinilor corecte (1 Petru 4:12-14; 3:13-15)

În acest pasaj Petru enumeră mai multe atitudini prin care credinciosul care trece prin încercări îl poate glorifica pe Dumnezeu. Petru nu a putut să prezică felul în care fiecare credincios și fiecare biserică vor fi afectați de persecuția care a izbucnit în Roma. Dar el a știut că ei trebuie să fie pregătiți.

Petru le spune credincioșilor să se aștepte la încercări. Noi nu trebuie să le privim ca pe ceva străin vieții de credincios. S-ar putea ca această atitudine să pară negativă la început; accentul însă cade pe pregătire. În realitate, credincioșii suferă. Așa cum a scris Petru, unii trecuseră deja prin persecuții extrem de dificile.

Este de remarcat faptul că o altă atitudine la care îi îndeamnă Petru este bucuria. Persecuție înseamnă că cei credincioși au parte de suferințele lui Cristos. Și acest lucru arată spre ziua cînd vom fi părtași la gloria lui Cristos. Anticipînd acest moment, noi ne putem bucura. Cînd Cristos va veni să ne ia acasă, noi vom izbucni în strigăte de bucurie, dar nădejdea noastră ne dă multe motive să ne bucurăm de pe acum.

În Matei 5 Isus a folosit cuvîntul tradus prin „ferice“ ca să descrie prosperitatea spirituală a celor care posedă anumite caracteristici. Petru are același gînd în 1 Petru 4:14. Suferința pe care cineva o rabdă din pricina lui Cristos indică favoarea de a avea prilejul să-L glorifici pe Dumnezeu. Suferința pentru El ne arată cît de binecuvîntați sîntem noi în ochii Lui.

O atitudine de bază în pregătirea pentru suferință este aceea de a-I da lui Dumnezeu primul loc în viața noastră. A-L sfinți pe Domnul în inimile noastre înseamnă a-L așeza pe El deasupra tuturor intereselor și obligațiilor noastre. Relația pe care o avem cu El ne dă tăria să trecem prin vremuri grele și ne sporește nădejdea și capacitatea de a ne bucura.

Întrebarea 1

De ce atunci când trec prin încercări credincioșii se pot bucura?

(Răspuns) Noi ne putem bucura, înainte de toate, pentru ceea ce ne stă înainte. Petru a spus că ziua în care Cristos va fi revelat sau când va veni să ne ia va fi o zi de mare bucurie. Ca niște pelerini creștini, noi ne putem bucura fiindcă această lume nu este casa noastră. Pe toți cei care Îl cunosc pe Cristos îi așteaptă un viitor glorios. Credincioșii se pot bucura în speranța lor.

Credincioșii pot, de asemenea, să-L laude pe Dumnezeu pentru realitatea prezentă a mântuirii. Chiar dacă sîntem respinși de lume, noi sîntem acceptați de Dumnezeu. Putem fi mulțumitori că Dumnezeu și-a dovedit dragostea față de noi, trimițînd pe Fiul Său să moară la Calvar pentru ca noi să putem avea viață veșnică. De fapt, credincioșii pot fi siguri de dragostea lui Dumnezeu, chiar și atunci când se găsesc în situații nefavorabile.

Întrebarea 2

În ce fel ne pregătește pentru încercări faptul că Îi dăm Domnului primul loc în viețile noastre?

(Răspuns) Dacă Cristos ocupă primul loc în viețile noastre, după toate probabilitățile ne vom întoarce spre El după ajutor și vom putea să vedem mai bine puñctul Său de vedere. Încercările ne neliniștesc pînă când nu lăsăm problema în grija lui Dumnezeu. O relație solidă cu Cristos creează cadrul în care noi putem să acceptăm scopurile pe care le are El cu noi atunci când ne trece prin încercări și suferință.

II. Menținerea unui comportament corect (1 Petru 4:15, 16; 3:16, 17)

Este posibil ca unii dintre credincioșii cărora le-a scris Petru să fi suferit pentru relele pe care le-au făcut și să fi numit această suferință „persecuție”; sau poate, Petru a vrut doar să fie sigur că o astfel de situație nu se va ivi. În orice caz, el a făcut o distincție clară între suferința care se datora aplicării în viață a credinței creștine și pedeapsa pentru fapte rele. Dacă a trebuit ca ei să îndure pedeapsa pentru nesăbuiința lor, acesta nu a fost un motiv de a-L glorifica pe Dumnezeu.

Petru a vrut ca credincioșii să se comporte într-un mod care să le dea posibilitatea să-și mențină conștiința curată (lipsită de sentimentul de vinovăție), oricît de hărțuiți ar fi. Credincioșii nu trebuiau să facă nici un lucru care ar fi putut îndreptăți învinuirile care se aduceau împotriva lor. Dacă ar fi făcut vreun lucru de acest fel, ei ar fi suferit pentru faptele lor nesăbuite, nu pentru Cristos.

Felul de purtare al unui credincios vorbește mult mai tare decît vorbele lui. Un adversar poate fi capabil să critice credința cuiva și să distorsioneze lucrurile pentru a le folosi împotriva acelei persoane, dar el va observa o viață schimbată. Lumea nu poate dezminți mărturia unei vieți transformate de puterea lui Dumnezeu.

Dacă destinatarii Epistolei lui Petru erau persecutați din cauza credinței lor în Cristos, ei nu trebuiau să se rușineze. Chiar dacă ar fi fost aruncați în temniță și tratați ca niște criminali, și atunci ei puteau să-L glorifice pe Dumnezeu și să nu se rușineze de felul în care sînt tratați. La Filipi, Pavel și Sila au fost bătuți și aruncați în temniță. Cu toate acestea, ei au putut să cînte și să-L laude pe Dumnezeu (Faptele 16:22-25). Ei au știut că suferă din pricina lui Cristos.

Observați în 1 Petru 3:17 referirea la voia lui Dumnezeu. Petru nu a putut să le spună cu siguranță că vor avea parte de persecuție. Dar dacă vor fi persecutați, ei trebuiau să fie încrezători că Dumnezeu este cu ei, ducîndu-și la îndeplinire scopurile Sale, prin suferința îngrozitoare.

În calitate de credincioși, noi trebuie să fim atenți să nu le dăm urmașilor lui Cristos un prilej de a acționa împotriva noastră. Dacă suferim, trebuie să fim siguri că suferința nu este rezultatul comportamentului nostru nesăbuit.

Întrebarea 3

De ce este important ca atunci când sîntem defăimați să avem o conștiință curată?

(Răspuns) Dacă în asemenea cazuri conștiința noastră nu este curată, noi vom fi împovărați de un sentiment de vinovăție, împreună cu orice alt lucru care poate să-l însoțească. Dacă gîndurile cu privire la ce am făcut ne urmăresc, capacitatea noastră de a-L onora pe Dumnezeu în acea situație este limitată. O minte tulburată în acest fel ne va răpi convingerea că este voia lui Dumnezeu să trecem prin acea suferință.

Întrebarea 4

De ce unii credincioși consideră drept persecuție reacția altora la comportamentul lor nepotrivit?

(Răspuns) Greșeala aceasta are loc deseori cînd credincioșii ignoră drepturile altora. Împotrivirea care se naște nu se îndreaptă împotriva credinței lor, ci mai degrabă împotriva comportamentului lor neatent și insensibil.

Am auzit odată despre o biserică ce se aduna în localul unei școli publice. Deoarece lotul de parcare al școlii era mult prea mic, mulți membrii au trebuit să-și parcheze mașinile pe străzile din vecinătate. Curînd, vecinii au început să se plîngă de agitația care le tulbura liniștea duminica dimineața. Cei din biserică au interpretat această împotrivire ca fiind

persecuție. Dar a fost ea într-adevăr persecuție, sau a fost numai o problemă care s-a datorat acelor credincioși care nu s-au comportat cu atenție?

III. Menținerea unei perspective corecte (1 Petru 4:17-19)

În aceste versete, Petru îi invită pe cititorii lui să facă un pas înapoi și să privească locul pe care încercările lor îl ocupă în planul lui Dumnezeu. El le spune despre modul în care suferințele lor se încadrează în schema de pedeapsă și disciplină pentru păcat pe care le aplică Dumnezeu. El îi încurajează să-și pună toată încrederea în „credinciosul Ziditor“, care nu îi va lăsa singuri.

Intenția lui Petru în versetul 18 a fost să-și exprime uimirea față de posibilitatea mântuirii noastre. El nu se îndoiește de mântuirea credincioșilor. Dacă credincioșii sînt mîntuiți cu greu, ce ne spune lucrul acesta despre cei care-L resping pe Cristos? Intenția principală a acestor versete a fost să-i determine pe cititori să facă o comparație între suferințele lor și ceea ce îi aștepta pe prigonitorii lor și pe cei care nu L-au acceptat pe Cristos.

Indiferent dacă suferința vine prin încercări sau prin persecuții, ea are un efect de purificare. Dar acest lucru nu contrazice afirmația făcută mai devreme prin care am spus că suferința nu este întotdeauna rezultatul păcatului. Faptul că durerea nu este întotdeauna rezultatul unui păcat anume nu îi scade capacitatea de a ne apropia tot mai mult de Dumnezeu. Persecuția, de exemplu, nu vine din cauza păcatului nostru, și totuși ea are un efect de curățire.

Indiferent care este situația, noi ne putem baza pe Dumnezeu. Chiar dacă moartea vine, Dumnezeu va fi totuși credincios față de ai Săi. El nu ne va părăsi niciodată și nu ne va dezamăgi. Este inimaginabil ca El să nu onoreze încrederea la care s-a referit Petru în versetul 19.

Întrebarea 5

Ce spune Petru că îi așteaptă pe cei care îi prigonesc pe credincioși?

(Răspuns) Soarta lor va fi mai rea decît durerile la care ei îi supun pe credincioși. Din cauza păcatelor lor, ei vor avea parte din plin de mînia lui Dumnezeu. Dacă ei vor continua să respingă plata pe care Cristos a depus-o pentru păcatele lor, îi va aștepta un viitor îngrozitor de pedeapsă veșnică.

Întrebarea 6

În ce fel arătăm că ne încredem în Dumnezeu, făcînd ceea ce este corect, chiar în mijlocul încercării?

(Răspuns) Faptul că ne comportăm în asemenea situații cu înțelepciune și în mod corect, îi spune lui Dumnezeu că noi credem în promisiunile Lui și că dorim să petrecem eternitatea cu El. Noi demonstrăm că ne bazuim pe

faptul că, într-o bună zi, Dumnezeu va îndrepta lucrurile, pedepsind ce este rău și răsplătind ce este drept.

Dorința noastră de a-L onora pe Dumnezeu cu viețile noastre în încercări scoate în relief încrederea pe care o avem că Dumnezeu știe ce face și are un scop în ceea ce face. O astfel de reacție pune în lumină convingerea noastră că Dumnezeu caută întotdeauna binele nostru.

Concluzie

A. Încredere în speranța noastră

Viitorul nostru nu este nesigur. Toată gloria cerului ne așteaptă. Noi avem un Dumnezeu mare care nu ne părăsește. Într-o bună zi, Cristos va veni să ne ia, ne va da trupuri slăvite și vom locui cu el pentru totdeauna. Lumea nu ne poate răpi aceste lucruri. De aceea, noi putem înfrunta dureri de orice gen, încrezători fiind în lucrurile care ne așteaptă.

Dar prea adesea, în vremuri de restriște, noi nu ne gîndim la Dumnezeu și la nădejdea pe care o avem în Cristos. În asemenea situații, felul în care reacționăm nu reflectă siguranța pe care o avem în Cristos.

Dar, în măsura în care învățăm să ne concentrăm atenția asupra speranței noastre, reacțiile noastre în fața încercării încep să se schimbe. Dacă avem, într-adevăr, încredere în credința noastră, și alții vor fi în stare să vadă lucrul acesta.

Întotdeauna Cristos le-a răspuns împotrivorilor cu o încredere neclintită în Tatăl Său. El nu a pus niciodată la îndoială, nici pentru un moment măcar, planul și bunătatea Tatălui Său. Încrederea noastră în Dumnezeu este un factor important prin care, în situații dificile, dobîndim curaj. De-a lungul istoriei bisericii, mulți și-au dat viețile încrezători fiind că credința lor va fi răsplătită.

MĂRTURIA A PATRUZECI DE SOLDAȚI. Se povestește despre o ceată de soldați romani care în bătălii au devenit foarte apropiați unii de alții. Patruzeci din acești soldați au fost credincioși. Într-o zi, împăratul a cerut fiecărui soldat din armata lui un jurămînt de credință. Ca să-și dovedească loialitatea, soldaților li s-a cerut să se închine chipului împăratului, turnînd înaintea lui o jertfă de băutură. Cei patruzeci de credincioși au refuzat și au fost condamnați la moarte.

Din cauza relației strînse de prietenie cu oamenii lui, comandantul a fost foarte trist. Dar el nu a avut de ales, ci a trebuit să ducă la îndeplinire sentința, trimițîndu-i pe cei patruzeci pe un sloi de gheață ca să moară prin îngheț. În timp ce mergeau la moarte, ei fredonau: „Patruzeci de luptători, luptînd pentru Tine, o Cristos, Te declară pe Tine biruitor și vor primi cununa de la Tine“.

Comandantul lor a așteptat lîngă un foc, sperînd că acești oameni se vor

răzgîndi și se vor întoarce să se închine chipului. În cele din urmă, tîrziu noaptea, unul dintre ei a venit înapoi și și-a adus jertfa. Dar ceilalți au stat neclintîți, voind să moară pentru Cristos.

Comandantul a fost atît de impresionat de devotamentul lor, încît s-a dezbrăcat de armura sa și a fugit alăturîndu-se celor care mureau. Cîrînd, cîntecul s-a auzit din nou deasupra apelor înghețate: „Patruzeci de luptători, luptînd pentru Tine, o Cristos, Te declară pe Tine biruitor și voi primi cununa de la Tine“.

Acei oameni, știind că nădejdea lor este reală, au murit pentru credința lor și în credință. Și ei nu au fost dezamăgiți. (Richard W. DeHaan, *Good News for Bad Times* — Vești bune pentru vremuri grele, p. 127, 128.)

Întrebarea 7

Cum pot cei din jurul nostru să-și dea seama că nădejdea noastră este reală?

(Răspuns) Felul în care vorbim despre Dumnezeu în vremuri dificile demonstrează încrederea pe care o avem în speranța noastră. Vorbirea noastră este o modalitate de a ne exprima speranța în Dumnezeu. În loc să ne audă cum Îl blămăm pe Dumnezeu și să ne vadă devenind ostili, oamenii ar trebui să ne audă laudîndu-L și vorbind bine despre El.

De asemenea, oamenii pot vedea nădejdea noastră prin faptul că facem față unei situații dificile. Ei pot să spună dacă noi acționăm în virtutea sentimentelor de ostilitate sau mînați de o bucurie încrezătoare.

Întrebarea 8

Cum ne putem noi aduce aminte de speranța noastră?

(Răspuns) Putem face acest lucru găsind în Scriptură pasajele care se ocupă de speranța noastră și întorcîndu-ne la aceste pasaje deseori. De asemenea, putem scrie pe niște cartonașe versete care au o însemnătate deosebită pentru noi. Cînd ne simțim copleșiți, putem să luăm acele cartonașe și să le citim. De asemenea, putem să cîntăm imnuri religioase care ne vor aduce aminte de lucrurile înspre care trebuie să privim.

Întrebarea 9

Ce le spune oamenilor încrederea noastră despre speranța noastră?

(Răspuns) Încrederea noastră demonstrează realitatea speranței noastre. Siguranța noastră Îi dă Duhului Sfînt un prilej de a lucra în inimile celor din jurul nostru. Și alți credincioși pot fi încurajați și întăriți prin încrederea pe care noi o manifestăm.

B. Curajul de a fi credincios

Încrederea cu privire la viitor ne dă curaj să-I fim credincioși Domnului nostru. Petru nu numai că și-a exprimat marea încredere pe care a avut-o; el a avut și curajul să moară pentru Mîntuitorul și Domnul lui.

Întotdeauna cînd necazurile lovesc în noi, ispita de a păcătui ni se pare mai mare decît oricînd. Este ușor să cedezi în fața sentimentelor de

ostilitate și răzbunare cînd treci prin încercări. Dar într-o asemenea perioadă, noi trebuie să căutăm să umblăm tot mai aproape de Domnul. Credințioșia noastră în vremuri de restriște va culege mai tîrziu răsplată.

Putem noi înfrunta încercările de fiecare zi cu suficientă tărie de caracter, rămînînd credincioși? Reflectă reacțiile noastre la dificultăți hotărîrea noastră de a-L onora pe Cristos prin purtarea noastră? Avem noi suficient curaj să ne încredințăm viețile lui Dumnezeu, atunci cînd o astfel de situație apare?

MARTIRAJUL LUI POLICARP. [Policarp, pastor al bisericii din Smirna, a fost ars pe rug în cel de-al doilea secol d.Cr., din cauza credinței lui în Cristos. Înainte de moartea sa, în timp ce a fost anchetat, în răspunsurile pe care le-a dat proconsulului; el a dat dovadă de un curaj mare. Policarp a murit pentru că a refuzat să jure pe norocul lui Cezar, făcîndu-L de rușine, în felul acesta, pe Cristos.]

Apoi proconsulul l-a îndemnat și i-a zis: „Jură, și te voi elibera. Blestemă-L pe Cristos“.

Policarp a declarat: „L-am slujit optzeci și șase de ani, și El nu m-a vătămat niciodată: cum L-aș putea eu blasfemia pe Regele și pe Mîntuitorul meu?“

[Mai tîrziu], proconsulul i-a spus: „Am la îndemînă fiare sălbatice; dacă nu te căiești de această atitudine, te voi arunca în gura lor“.

Dar el i-a răspuns: „Cheamă-le dar, pentru că noi nu sîntem obișnuiți să ne căim de un lucru bun ca să adoptăm ceea ce este rău...“

Dar din nou proconsulul i-a spus: „Văd că disprețuiești animalele sălbatice. Dacă nu te căiești, te voi lăsa pradă focului“.

Dar Policarp a spus: „Tu mă ameninți cu un foc ce arde timp de o oră și care nu după mult timp se stinge, dar nu știi nimic despre focul judecării ce va veni și al pedepsei veșnice, care este pregătită pentru cei fără Dumnezeu. Dar de ce întîrzi? Adu ce vrei“. (Alexander Robert și James Donaldson, editori ai seriei *The Ante-Nicene Fathers* — Părinții bisericești dinaintea conciliului de la Niceea, vol. 1, p. 41.)

Întrebarea 10

Care sînt cîteva modalități prin care noi putem să ne arătăm credințioșia?

(Răspuns) O modalitate prin care putem să stăm neclintîți în încercări este aceea de a continua să participăm cu regularitate la serviciile din biserică noastră. Acest lucru le spune altora că atunci cînd cerul vieții noastre este întunecat, noi punem preț pe credința noastră. Altă modalitate este să rămînem credincioși slujbei pe care o îndeplinim în biserică. De prea multe ori, necazul îi face pe oameni să-și părăsească responsabilitățile. De asemenea, noi ne dovedim statornicia atunci cînd păstrăm timpul de părtășie personală cu Dumnezeu, prin rugăciune și citirea Bibliei.

Întrebarea 11

De ce uneori este dificil să acceptăm scopul pe care îl are Dumnezeu atunci când ne lasă să trecem prin încercări?

(Răspuns) Este o dorință naturală să vrem ca voia noastră să se facă în viața noastră și nu voia lui Dumnezeu. De asemenea, noi tindem să credem că știm ce este bine pentru noi și nu ne încredem în Dumnezeu. Dar faptul că Îl punem pe Dumnezeu la îndoială înrăutățește și mai mult lucrurile când necazurile vin în viețile noastre.

C. Aplicație

Dă-le elevilor tăi hîrtie și creioane. Spune-le apoi că le vei prezenta o situație imaginară. Sarcina elevilor este să reacționeze la acea situație într-un mod care Îl onorează pe Cristos — să reacționeze într-un fel care să reflecte ceea ce au învățat în această lecție.

Cînd ajungi la lucru luni dimineața, ți se înmînează un bilețel prin care ești anunțat că șeful vrea să te vadă imediat. Ceea ce îți spune șeful este că el este nevoit să reducă din personal. Deoarece nu ai decît cinci ani de muncă în poziția pe care o deții, tu trebuie să pleci. La sfîrșitul lunii nu vei mai avea serviciu.

Cere-le elevilor să aștearnă pe hîrtie felul în care cred ei că ar reacționa în această situație. Apoi cere-le să scrie care cred ei că este felul de a reacționa al unui credincios. Există vreo diferență între cele două răspunsuri?

Îndeamnă-i pe elevi să dea dovadă atît de creativitate cît și de onestitate. Ei ar trebui să evite să dea răspunsuri prefabricate la această întrebare dificilă. Acesta este subiectul cu care ei trebuie să se lupte: Cum îi poate ajuta faptul că sînt credincioși să facă față acestui caz concret de încercare?

Cere-le elevilor să le împărtășească celorlalți răspunsurile lor în mod voluntar. Caută atitudinile care sînt menționate în această lecție. De asemenea, acordă o atenție deosebită oricărei menționări a concepției lui Dumnezeu în această problemă.

Scopul acestui exercițiu este să-i facă pe elevi să mediteze asupra modului în care ei înșiși vor reacționa într-o situație similară. Încurajează-i apoi să mediteze la modul în care reacționează ei la încercările cu care sînt confrunțați la ora actuală.

Pune-le elevilor următoarea întrebare: „Ce veți face în săptămîna aceasta ca să reacționați după exemplul lui Cristos la vreo situație dificilă din viață?”

D. Rugăciune

Tată cerească, Îți mulțumim pentru speranța pe care o avem ca și credincioși. Fă-ne și mai conștienți de binecuvîntările care ne așteaptă. Ne rugăm ca felul în

care reacționăm în situații de încercare să-I aducă Numelui Tău glorie. De asemenea, ne rugăm pentru tăria necesară pentru a trece prin vremuri de restriște cu încredere și curaj. Ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

E. De ținut minte

Suferința îi dă prilej credinciosului să reacționeze după exemplul lui Cristos.

LECȚIA 3**O nădejde pentru care se merită să aștepti**

Textul lecției: 2 Petru 3:1-13

Contextul biblic al lecției: 2 Petru

2 Petru 3:1-13

1. Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amîndouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă, prin înștiințări,

2. ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mintuitorului nostru, dată prin apostolii voștri.

3. Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor,

4. și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de cînd au adormit părinții noștri, toate rămîn așa cum erau de la începutul zidirii!”

5. Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pămînt scos prin Cuvîntul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei,

6. și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.

7. Iar cerurile și pămîntul de acum sînt păzite și păstrate, prin același Cuvînt, pentru focul din ziua judecății și de piere a oamenilor nelegiuți.

8. Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sînt ca o zi.

9. Domnul nu întîrzie în împlinirea făgăduințelor Lui, cum cred